

תת"ע 4611/12/19 - מדינת ישראל נגד ליאור שקלים

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 4611-12-19 מדינת ישראל נ' ליאור שקלים
בפני כבוד השופטת רות פלג בר-דיין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ליאור שקלים

הנאשם

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982, אני מודיעה על זיכוי הנאשם מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו, ביום 30.5.19 סמוך לשעה 15:22, שעה שנהג את רכבו ברמת גן, הגיע לצומת הרחובות חזון איש ויוחנן באדר, לא ציית לתמרור 302 "עצור ותן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה", ולא עצר את רכבו לפני קו עצירה, בניגוד לתקנות 22(א) ו-64(ד) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961.

במקור קיבל הנאשם הודעת תשלום קנס אולם בחר שלא לשלם את הקנס וביקש כי עניינו יובא בפני שופט כיוון שכפר במיוחס לו.

הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו בהזדמנות הראשונה, כעולה מתגובתו בת/1 "אני עצרתי במאה אחוז". הנאשם שב וחזר על גרסתו, כאמור בפרוטוקול מיום 1.1.20 עת טען כי עצר בתמרור עצור והוסיף כי "הייתי משמאלו, כנראה שהוא לא שם לב וזה מה, עצרתי" (ע' 1 לפרוטוקול ש' 13-14) וכך שב וטען גם בישיבת ההוכחות. גרסתו הייתה עקבית.

אין מחלוקת בין הצדדים כי בצומת הרחובות חזון איש ויוחנן באדר קיים תמרור עצור ועל פני הכביש מסומן קו עצירה.

גדר המחלוקת בין הצדדים היא האם הנאשם ציית לתמרור 302 ועצר את רכבו לפני קו עצירה ?

מטעם התביעה העיד השוטר והוגש דו"ח שנערך על ידו ת/1.

השוטר העיד כי הנאשם הגיע מרחוב יוחנן באדר ופנה ימינה לרחוב חזון איש, מבלי לעצור כלל. בכיוון נסיעת הנאשם קיים תמרור 302 ומסומן קו עצירה לפני מעבר חציה להולכי רגל. הנאשם עקף משמאל, רכבים שהיו במקום והמשיך בנסיעה רצופה. עוד ציין כי הבחין בנאשם מגיע בנסיעה, כ-4 מטרים לפני קו עצירה, לא עוצר לפני קו עצירה ולא בקו הצומת. קשר עין רצוף עם הנאשם עד לעצירתו.

השוטר ברוב הגינותו העיד כי אינו זוכר את האירוע. כאשר עימת הנאשם את השוטר עם מצב התנועה באותו מועד, לפיו הנאשם עצר וכי "**הייתי משמאל לרכב שהיה מקביל אליי, יכול להיות שלא ראית אותי.**" (ע' 4 לפרוטוקול ש' 21-22)- השיב השוטר כי "**..כתבתי שהוא עקף רכבים משמאל, והמשיך בנסיעה רצופה, לא עצר בקו עצירה ולא בצומת והמשיך בנסיעה רצופה.**" (ע' 4 לפרוטוקול ש' 23-24).

הנאשם העיד על גבי תרשים שערך בדיון -אשר סומן נ/1 -כי הגיע מרחוב יוחנן באדר לצומת עם רחוב חזון איש. נעצר על יד מכונית שעמדה משמאלו - סימן בעיגול על גבי נ/1 את מקום עמידתו על קו עצירה. לדבריו עצר "**אני והמכונית עצרנו שנינו וגם יצאנו פחות או יותר ביחד... חד משמעית אני עצרתי**" (ע' 5 לפרוטוקול ש' 25-26) לבסוף הוסיף כי מאחר ויצא במקביל לרכב אחר, השוטר "**חשב בטעות שלו שלא עצרתי בתמרור עצור**". (ע' 5 לפרוטוקול ש' 27).

השוטר עצמו, ברוב הגינותו, אישר כי במקום היו רכבים נוספים וכי אינו זוכר את האירוע. יש לזכור כי השוטר עמד מימין לנאשם ובינו לבין הנאשם הייתה מכונית. לא ברור כיצד יכול היה השוטר להבחין בנאשם חוצה את קו העצירה בנסיעה רצופה, שעה שבטווח שדה הראיה בינו לנאשם, עומדת מכונית אחרת.

במצב הדברים במקרה זה אני מאמינה לנאשם כי עצר לפני הכניסה לצומת ונראה כי השוטר לא יכול היה להבחין בנאשם עוצר לפני קו עצירה שעה שעמדה ביניהם מכונית.

למעלה מן הדרוש, אציין כי הנאשם הואשם גם בעבירה בניגוד לתקנה 64(ד) **לתקנות התעבורה תשכ"א 1961**. התקנה קובעת כי נהג רכב המתקרב לצומת - שלפניו מוצב תמרור עצור - חייב לעצור במקום בו יראה את התנועה ברכב החוצה ואם סומן קו עצירה - יעצור לפניו "**ויתן זכות קדימה לרכב אחר המתקרב או הנכנס לצומת מכביש אחר**". מחומר הראיות והעדויות שבפניי אין כל התייחסות לכך שהנאשם לא נתן זכות קדימה לרכב אחר- שהגיע מכביש אחר- מרחוב חזון איש.

די באמור כדי לזכות את הנאשם וכך אני מורה.

סוף דבר אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

המזכירות תודיע לצדדים ותשלח העתק פסק הדין.

הדין הקבוע ליום 3.3.20 - מבוטל.

ניתנה היום, ט"ז שבט תש"פ, 11 פברואר 2020, בהעדר הצדדים